

Je to její první klient dne a už se musí přemáhat, aby něco jadrného neodsekla.

Maria není hluchá, ale ve většině domácností, kde uklízí, se snaží chovat, jako by byla prostoduchá. „Jako nějaká podělaná myš,“ jak říká Elsie, ovšem takovým tónem, že je jasné, že místo „podělaná“ myslí úplně jiné slůvko. Takové to, co začíná na „zkur“ a končí na „vená“. Být hloupá je jednodušší. Maria tedy jenom zvedne palec s výrazem, který, jak doufá, čarodějnice „Nejpozději-v-devět-třicet“ chápe jako nadšený souhlas, a pak už jenom sleduje, jak odbíhá vyřídit *velmi důležitý telefonát* (v tomhle domě je každý telefonát *velmi důležitý*). Pak už může Maria nadšený úsměv nechat z tváře zmizet a nahradit ho normálním výrazem, o kterém jí jednou někdo řekl, že takhle se na všechno šklebí jen podělaná mrcha.

Následuje půlhodina natahování se do výšky a shýbání se k zemi, a Marii rozbolí záda. Vstane, zatlačí si klouby prstů do bederní oblasti a pak zamíří po schodech nahoru. Když se pustí do vytírání, pulzující bolest zesílí. Také kotník se rozhodne, že je na čase se připomenout, což často dělává, když je chladno. Jako teď – je únor, rána jsou vlhká, když chlad leze do kostí, odpoledne se k němu přidá řezavý vítr. Kde je globální oteplování, když ho člověk potřebuje?

Maria zrovna klečí na kolenou a snaží se odstranit kusy zaschlého hovna z okraje záchodové mísy, když její nemesis otevře dveře koupelny a vyděsí se.

„Bože, to jsi tady ještě neskončila?“ vyhrkne a s otráveným výrazem zamíří do přízemí, kde je další záchod. Lidé, kteří žijí v takhle krásných domech, nemají rádi, když jim někdo ukazuje jejich vlastní špínu.

Nemohou ji přece nevidět. Jak těžké by bylo uklidit to hned potom, co se to stalo, místo toho, aby to tam nechali ztvrdnout a zaschnout? Maria si uvědomuje, že něco z toho musela říct polohlasem, a porušila tak svou zásadu být němá.

Žena se jí ale pomstí, když se Maria chystá k odchodu. Zablokuje jí cestu ven hlavními dveřmi.

„Příští týden tu zůstaneš o tu půlhodinu déle,“ oznámí jí. „Chci, abys pořádně a do hloubky vyčistila dlaždičky v koupelně. A nahoře u sprchové hlavice se objevuje plíseň.“ Říká to, jako by tam Maria sama ty plísňové spory rozesela.

„A opravdu si to musíš dobře rozvrhnout. Potřebuju, abys příští týden taky vyžehlila.“

Možná bych si mohla strčit koště do zadku a současně přitom vytírat? Nahlas to sice neříká, ale něco musel prozradit její obličej sám od sebe, protože její zaměstnavatelka si hlasitě povzdechne a dodá: „Víš, vůbec se mi nelíbí, když se takhle šklebíš. Tisíce lidí, jako jsi ty, by mně za takovou práci líbaly ruce.“

Maria přemýšlí, kdo jsou ti lidé *jako ona*. Udržet jazyk za zuby je někdy těžší než vytírat.

Cesta mezi prvními dvěma domy, kde uklízí, jí kvůli neodhadnutelnému jízdnímu řádu autobusu může trvat i pětáctyřicet minut. Jednadvadesátky obvykle přijíždějí vždy dvě najednou, další pak o... o... nejmíň o čtrnáct dní později, jak Marii připadá. Rozumnější by bylo jít pěšky – určitě by to bylo rychlejší – ale je to těžký den, právě začalo mrholit a každá příležitost, jak aspoň chvíli netahat všechno „v teplých“, je vítaná. Nastoupí na Russell Square, vytáhne si svou pozdní snídani, sendvič se sýrem a okurkou,